

РЕШЕНИЕ

№ 20179

гр. ***, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ**

при участието на секретаря **ГАЛИНА ХР. ХРИСТОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ** Гражданско дело № 20221110159307 по описа за 2022 година

Предмет на производството са предявени пряк иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ вр. с чл. 45 ЗЗД и акцесорен иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на А. М. М., с която са предявени обективно съединени искове с правна квалификация чл. 432, ал. 1 от КЗ вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ЗД „***“ АД, да заплати сумата от **7 980,49 лв.**, представляваща застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди от травматични увреждания, в следствие ПТП настъпило на 16.12.2018 г. по вина на водача на л.а. „В.“ с рег. № ***, чиято гражданска отговорност, като автомобилист е застрахована в ответното дружество, ведно със законната лихва върху главницата от 28.09.2019г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от **2 673,99 лв.** - обезщетение за забава върху главницата от 7 870,49 лв. за периода 27.06.2019 г. - 31.10.2022 г., както и сумата от **28,42 лв.** - лихва за забава върху главницата от 110 лв. за периода 15.04.2020 г. - 31.10.2022 г. Претендира разноски.

В исковата молба се твърди, че на 16.12.2018г. около 12 ч. в с. И., община С. настъпило ПТП, при което л.а. „В.“ с рег. № *** се движил в посока от с. Б. проход към гр. С. по ул. „***“ и навлизайки в ляв завой, ударил намиращия се в най-дясната част на пътя по посока на движение на автомобила пешеходец А. М. М.. Ищецът твърди, че се е движил възможно най-вдясно срещу движението по почистената част от пътя в условията на силен снеговалеж. Твърди, че причина за произшествието е поведението на

водача на лекия автомобил, който се е движил с несъобразена с пътните условия скорост, както и предвид факта, че автомобилът е навлязъл в ляв завой. Освен това водачът възприел късно и не реагирал своевременно, за да предотврати настъпването на произшествието. Твърди, че водачът имал обективна възможност да забележи намиращия се най-вдясно на пътя пред него пешеходец - А. М., който бутал количка в това време. Непосредствено преди удара пешеходецът като видял, че колата продължава движението си към него, се опитал да избегне удара като пуснал количката вдясно от себе си. Автомобилът ударил с предната си дясна част ищецът в десния му крак, а с предната си лява част количката. Ищецът бил отхвърлен през мантинелата в дясно по посока на движение на автомобила.

Твърди се, че към момента на ПТП ищецът бил възрастен човек с поставени две изкуствени тазобедрени стави. Сочи се, че при ПТП ищецът получил комплексни травми, изразяващи се в: многофрагментно счупване на лявата раменна кост в горния ѝ край, което е наложило оперативно лечение и частична смяна на раменна става. В областта на дясното коляно ищецът получил и тежка контузия съчетана с данни за фрактури на тибия. Увреждането е довело до поставяне подмяна на колянна става на дясно коляно. И двете увреждания са лекувани оперативно. За възстановяване и на двата крайника на ищеца са поставени изкуствени стави. Твърди се, че ищецът търпял изключителни болки и страдания и понастоящем не се е възстановил след счупванията на раменна става и на колянна става. Двете увреждания пречели на самообслужването му, затрудняват движението му, което налага чужда помощ. Уврежданията довели до оперативно лечение, смяна на стави и дълъг възстановителен период.

Твърди се в исковата молба, че за извършеното деяние и относно вината на водача на л.а. марка „В.“, модел „***“ рег. № *** е налице влязло в сила съдебно с решение № 50/06.11.2019г., постановено по а.н.х.д. № 186/2019г. на РС-С., с което делинквентът Д. Д. Г. бил признат за виновен за това, че на сочената дата и място е нарушил правилата за движение вкл. чл. 20, ал. 2 ЗДвП и чл. 116 ЗДвП, като причинил на ищеца средна телесна повреда. Водачът е освободен от наказателна отговорност и му е наложена глоба на осн. чл. 78а, ал. 1 НК в размер на 2000 лв. Наведен е довод, че към датата на ПТП за лекия автомобил е налице валидна и действаща застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответното застрахователно дружество. Предявена е писмена претенция за изплащане на претърпените от ищеца имуществени вреди относно процесното ПТП, но до настоящия момент липсва такова. Моли исковата претенция да бъде уважена.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е депозирал отговор, в който излага становище за неоснователност на исковата претенция. Оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва механизма на ПТП, вида и размера на вредите и причинната връзка, вината на застрахования при него водач. Оспорва решението по а.н.х.д. № 186/2019г. на РС-С. да е влязло в сила. Твърди, че е налице съпричиняване, понеже ищецът при движение на пътя

бутайки детска количка с багаж е *пресякъл* на непозволено за това място и е *навлязъл* внезапно на пътното платно - чл. 108, чл. 113 и чл. 114 ЗДвП. Оспорва ищецът да е претърпял вреди, да е сторил разходи и то във връзка с ПТП. Сочи, че не е било необходимо: избор на екип, подмяна на става. Излага, че настъпилото усложнение гонартроза на дясна колянна става е следствие от нелекуване след процесното ПТП; била настъпила вторична гонартроза.

В открито съдебно заседание ищецът, чрез адв. Г. поддържа предявените искове. Представят списък на разноски по чл.80 ГПК.

В съдебно заседание ответното дружество чрез пълномощника юрк. И. оспорва предявените искове. Претендира разноски.

*Софийски районен съд като прецени доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, по реда на чл.12 и чл.235 ГПК намира за установено от **фактическа страна** следното:*

От приети заверен препис от Решение № 50 / 06.11.2019г., постановено по а.н.х.д. № 186/2019г. по описа на РС С., се установява, че Д. Д. Г. ЕГН ***** е признат за виновен, за това, че на 16.12.2018 г., около 12.05 часа в землището на с. И., общ. С., Софийска област, на път 111-164, ул. „***“, при управление на моторно превозно средство -лек автомобил, марка „В.“, модел „В 70“, с рег. № ***, с посока на движение от с. Б. проход към гр. С., е нарушил правилата за движение по пътищата, посочени в ЗДвП, а именно: - чл. 5, ал. 1, т. 1 - „Всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди“; - чл. 5, ал. 2, т. 1 - „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства; - чл. 20, ал. 2, изр. 2 - „Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“; - чл. 116 - „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора.“, в резултат на което излиза вдясно от пътното платно и осъществява удар с предната част на автомобила, в зоната на лява част от преден регистрационен номер и лява декоративна решетка на автомобила в бутана количка и тялото на А. М. М. ЕГН ***** и по непредпазливост му е причинил средна телесна повреда, изразяваща се в многофрагментно счупване на лява раменна кост в горния ѝ край, което увреждане му е причинило трайно затруднение на движението на левия горен крайник за повече от 30 дни /2-2.5 месеца/. Решението е влязло в сила на 22.11.2019г. /лист 9-13 и лист 111 от делото/

Съдът приема горните факти за доказани, доколкото постановената от

наказателния съд, влязла в сила присъда, на която е приравнено и решението по [чл. 78а от НК](#) за освобождаване на дееца от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, е задължителна за гражданския съд, на осн. [чл. 300 ГПК](#) и следователно изключва преценката на настоящият състав относно това дали е извършено деянието, противоправно ли е то и относно вината на дееца. С оглед на изричната забрана на коментираната разпоредба, съдът намира, че в настоящото производство не може да се изследва и въпросът относно причините, поради които е настъпило произшествието, тъй като причините са релевантни към въпроса за вината. Що се отнася до механизма на произшествието, в гражданския процес тези факти могат да се обсъждат само досежно евентуално релевирано възражение за съпричиняване на вредоносния резултат.

От приетата Епикриза по ИЗ № 22078/2018 на УМБАЛ „****“ ЕАД, се установява, че ищецът е постъпил в лечебното заведение на 16.12.2018г., ударен от лек автомобил, с оток и хематом на лява раменна става, спонтанна болка в областта на дясна колянна става. Проведено е оперативно лечение на 18.12.2018г. – извършено ендопротезиране на лявата раменна става. Проведено антибиотично, антикуагуантно и обезболяващо лечение. На 21.12.2018г. е изписан от лечебното заведение с поставена диагноза счупване на горния край на раменната кост. Дадени препоръки: ортезна имобилизация тип митела и малки пасивни движения на левия горен крайник за 3 седмици, след което се насочва за рехабилитация. Назначено е и медикаментозно лечение./л.34 -л.35/

Прието е Медицинско направление №31/17.01.2019г. издадено от д-р Ч. – спец. ортопед издено на ищеца в уверение на това, че при ПТП на 16.12.2018г. е получил и фрактура на вътрешния кондил на дясната колянна става. Сочи се, че фрактурата е вклинена, със скъсани ставни връзки. Отражено е, че за контузията на коляното е необходима подмяна на колянната става след срастване и рехабилитация на рамото./л.36 от делото/

Видно от Епикриза издадена по ИЗ № 667/19г. на УСБАЛО „****“, клиника по костна патология, ищецът е постъпил в лечебното заведение на 08.04.2019г. с диагноза: гонартроза на дясна колянна става. В епикризата е описано, че след ПТП пациентът има контузия с *фрактура на дясната колянна става, която не е лекувана и е настъпила вторична гонартроза*. На 09.04.2019г. е извършена операция - алопластика на колянна става. На 15.04.2019г. ищецът е изписан. /лист 38 от делото/

От Експертно решение № 2388 от зас. № 135 от 22.08.2019г. на ТЕЛК при П МБАЛ – *** ЕАД, се установява, че на ищеца след освидетелстване е поставена диагноза: първична коксартроза, двустранна. Състояние след алопластика на двете ТБС, след алопластика на лява раменна става. Състояние след алопластика на дясно коляно. Дадена оценка на работоспособността: 95% трайна степен на увреждане, без чужда помощ – пожизнено. /л.45-л.46 от делото/

Приета е претенция вх. № ОК-376481 от 27.06.2019г., с която ищецът е предявил пред ответното „***“ АД искане за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпените от него имуществени вреди, вследствие ПТП от 16.12.2018г., като с писмо от 24.01.2020г. е представил допълнителни разходни документи, в т.ч. и банкова сметка. /л.47-л.53/

От приетата по делото фактура № ***/20.12.2018г. се установява, че стойността на раменна ендопротеза е в размер 4000 лв. /л.60/

От фискален бон № ** 0036/21.12.2018г. се установява, че са закупени лекарствени продукти, а именно „Ципринол“ на таблетки на стойност 4.59 лв. /л.61/.

От фискален бон № ED**/17.01.2019г. се установява, че са закупени лекарствени продукти, а именно „Репарил гел“ и „Акоксия“ на таблетки на обща стойност 35.65 лв. /л.63/.

От приетата по делото фактура № *****/08.04.2019г. се установява, че стойността на следоперативна рехабилитация е на стойност 50 лв. /л.65/.

От приетата по делото фактура № **/08.04.2019г. се установява, че стойността на коленна ендопротеза е на стойност 2100 лв. /л.66/.

От приетата по делото фактура № **/08.04.2019г. се установява, че стойността на избор на екип операция е на стойност 700 лв. /л.67/.

От приетата по делото фактура № ***/15.04.2019г. се установява, че стойността на анкерите за фиксация е на стойност 780 лв. /л.68/.

От фискален бон от 15.04.2019г. се установява, че са закупени лекарствени продукти, а именно „Аспирин протект“ на таблетки, както и 2 бр. ампули „Фраксипарин“ на обща стойност 117.04 лв. /л.69/.

От фискален бон от 14.05.2019г. се установява, че са закупени лекарствени продукти, а именно „Есенциале форте“ на капсули, както и „Етористад“ на таблетки, на обща стойност 24,39 лв. /л.69/.

От фискален бон от 14.05.2019г. се установява, че са закупени лекарствени продукти, а именно „Репарил гел“, както и „Нендотелон“ на таблетки, на обща стойност 52,60 лв. /л.72/.

От фискален бон от 14.05.2019г. се установява, че са закупени лекарствени продукти, а именно „Милгама Н“ на капсули, както и „Етористад“ на обща стойност 18.40 лв. /л.74/.

От фискален бон от 14.02.2020г. се установява, че са закупени наколенки на стойност 110 лв., за което е била издадено предписание от д-р К. Ч. /л.76-77/.

За установяване на претърпените от ищеца имуществени вреди и причинно- следствената им връзка с пътнотранспортното произшествие на основание чл. 195 ГПК е изслушана СМЕ, изготвена от вещо лице доц. д-р Н. А. С., неоспорена от страните и чието заключение съдът кредитира като

обективно, компетентно дадено. От заключението се установява, че в следствие на претърпяната пътно-транспортна злополука, ищецът е получил следните травматични увреждания: „Счупване на лявата раменна кост в горната ѝ част /рамото/ - многофрагментно, вътреставно счупване“; „Контузия /натъртване/ на дясното коляно /дясната колянна става/ и дясната подбедрица“; „Счупване на медиалния /вътрешния/ кондил на дясната голямо пищял на подбедрена кост /в областта на дясното коляно/“; „Контузия /натъртване/ на гръдния кош отдясно“.

Вещото лице посочва, че установените увреждания на ищеца се дължат на действието на твърди тъпи предмети /каквито са и детайлите от външната повърхност на автомобила/, и по време и начин добре отговяват да са получени при процесното ПТП - блъскане и отхвърляне на пешеходец от лек автомобил, с последващо падане на терена.

Сочи, че локализацията и морфологията на уврежданията, при първоначалният удар от автомобила /след ляв завой и удар в областта на дясното коляно и подбедрица/, са се получили контузията на десния крак /дясното коляно и дясната дясна подбедрица/, както и контузията на гръдния кош отдясно.

Вещото лице обосновава извод, че контузията на дясното коляно е била значителна /поради директен удар/ и се е съпровождала със счупване на вътрешния горен край /кондил/ на дясната голямопищялна кост.

Последвало е отхвърляна на тялото на ищеца и падане на ищеца на терена /мантинелата или терена около нея/ върху лявото си рамо, при което се е получило фрагментното счупване на лявата раменна кост /в областта на рамото/.

С други думи, между процесното ПТП и причинените гореописани травматични увреждания на ищеца е налице пряка и непрекъсната причинно-следствена връзка.

Сочи се още, че извършените разходи, описани в исковата молба, за които са представени разходни документи, и предписани от лекуващите лекари, са във връзка с лечение на причинените от процесното ПТП увреждания.

Вещото лице посочва, че поради нелекувано, застаряло и неправилно зараснало счупване на медиалния кондил на дясната голямопищялна кост след процесното ПТП, е настъпила вторична гонартроза /т.е., вторична артроза на колянна става/ при пострадалия, която е повод за извършената операция - поставяне на пълна изкуствена колянна става чрез двуполусно ендопротезиране на ставните повърхности на контактуващите кости.

Вещото лице посочва, че разходите, което ищецът е направил по приложенияте 5 бр. фактури не са поети от НЗОК в настоящия случай.

Вещото лице посочва, че изборът на екип е медицинска услуга, като се заплаща от пациента по ценораспис на болницата, и в този смисъл се явява задължителна.

В съдебно заседание вещото лице посочва, че гонартрозата е възпаление

на коляното, която има връзка с катастрофата, като излага твърдения, че не е правена снимка на коляното.

От заключението на приетата и неоспорена от страните съдебно-автотехническа експертиза, изготвена от в.л. С. С., се установява, че ударът е настъпил на 16.12.2018 г., около 12.05 часа в землището на с.И., общ. С., Софийска област, по път III-164, ул. „***“, до табелата на село И., непосредствено при започване на мантинелата на около 1,50-1,80 м вляво спрямо десния край на пътното платно.

В проведеното на 27.11.2023г. о.с.з., вещото лице пояснява, че ударът е настъпил в зоната на заснежения участък, на 1.5м-1.8м от мантинелата по посока лентата за движение.

Вещото лице посочва, че отчитайки сметите свидетелски показания, снежната покривка на пътя, то за водача на л.а. „В.“ ударът би бил предотвратим, при условие, че същият успее на по-ранен етап да възприеме намиращия се в лентата му за движение бутащ количка пешеходец, като своевременно успее да спре или при възможност да го заобиколи.

Заключението на САТЕ изготвено от вещото лице С. С., съдът възприема, като обективно и компетентно дадено.

За претърпени от ищеца имуществени вреди е допуснат свидетеля Д. Р. Д. - зет на ищеца. Свид. Д. се спомня, че за инцидент разбрал след като му се обадили. Сочи, че пострадалият бил неадекватен. Спомня си, че имал счупена ключица, но лекарите не обърнали внимание на болките в коляното. За увреждането на коляното разбрали след като изписали М. от болницата, тъй като направили рентгенова снимка, от която се установявало счупване. Сочи, че преди ПТП-то не е имал оплаквания от болки в колената. Спомня си, че две години преди ПТП-то, на А. М. е правена операция за смяна на тазобедрената става. Посочва, че към настоящия момент продължават да го болят рамото и краката. Свидетелят посочва, че към настоящия момент в коляното и рамото му се слагат инжекции, както и че продължава рехабилитационните процедури.

Съдът дава вяра на показанията на свидетелят Д. Р. Д., включително и след преценката им по реда на чл. 172 ГПК, тъй като възприятията на свидетеля са непротиворечиви, почиват на преки лични възприятия и не се опровергават от събраните по делото доказателства.

По почин на ответника, в хода на съдебното дирене е разпитан свидетелят Д. Д. Г., който посочва, че си спомня, че през 2018г., участвал в ПТП, което настъпило на входа на с. И. в посока към С.. Описва пътната обстановка, която била затруднена, доколкото имало 20 см. сняг, а пътят не бил разчистен. Посочва, че управлявал л.а. „В.“. На влизане в ляв завой колата поднесла и ударил А., който се движел срещу лекия автомобил, бутайки детска количка. Спомня си, че А. се намирал отдясно на пътното платно. Свидетелят заявява, че се движил с ниска скорост под 40 км/ч. След удара А. паднал през мантинелата. Посочва, че след инцидента се обадил на

По реда на чл.146, ал.1 т.3 ГПК по делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че към 16.12.2018 г. е било налице валидно правоотношение по ЗЗ „Гражданска отговорност“ между собственика на автомобил „В.“ с рег. № *** и ответното дружество. Това се установява и от справка от базата данни на Информационен регистър към ГФ, установяваща наличието на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за посочения лек автомобил към 16.12.2018г.

Че ответникът е получил претенция за заплащане на имуществени вреди вх. № ОК-206561/15.04.2020 г., с която ищецът е сезирал ответното застрахователно дружество - „***“ АД да му изплати обезщетение за търпените имуществени вреди

Че ищецът на от 16.12.2018г., е пострадал от ПТП реализирано около 12 часа в с. И., общ. С., по път 111-164, ул. „***“ и същият се е движил като пешеходец на път, бутайки количка пълна с багаж; че по време на ПТП е имало силен снеговалеж.

*Така установеното от фактическа страна, сочи на следните **правни изводи**:*

По допустимостта: Предявения пряк иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ/ в сила от 01.01.2016 г./ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД е процесално допустим. Съгласно нормата на чл. 498 КЗ /в сила от 01.01.2016 г./, установяваща абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия от настъпило застрахователно събитие срещу застраховател, увреденото лице, което желае да получи застрахователно обезщетение, следва да отправи първо към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380 КЗ. Ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496 КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение пострадалият може да предяви претенцията си пред съда. Установи се по делото, че сочените предпоставки са налице – писмена претенция на л. 47-53 и липса на възражения и ангажирани доказателства от страна на ответника, които да изключват допустимостта на процеса. Не е оспорена и материално – правната легитимация на ответника.

По същество:

Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност". Основателността на прекия иск предполага установяване при условията на пълно и главно доказване в процеса на следните факти: 1./настъпилото ПТП и неговия механизъм, 2./ противоправното поведение на виновния водач, 3./ претърпените имуществени вреди и 4./ наличието на пряка причинна връзка между вредите и настъпилото ПТП, 5./ ответникът да е застраховател

на гражданската отговорност на причинилия произшествието водач. Вината съгласно установената с нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД законова презумпция се предполага.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните доказателства намира, че е налице кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на деликта.

Безспорно се установи по делото настъпването на пътно - транспортно произшествие на - 16.12.2018 г., при което е пострадал ищецът Ангрл М.. С постановеното Решение № 50 от 06.11.2019г., по а.н.д. № 186/2019г. по описа на РС- С., ценено съгласно чл.300 ГПК, е установено, че е налице противоправно деяние от страна на деликвента, изразяващо се в нарушаване на правилата на ЗДвП, извършено виновно; процесните телесни повреди и причинно – следствена връзка между деянието и вредите. Установи се, че делинквента е бил признат за виновен, за това, че на 16.12.2018 г., около 12.05 часа в землището на с. И., общ. С., Софийска област, но път 111-164, ул. „***“, при управление на МПС -лек автомобил, марка „В.“, модел „В 70“, с рег. № ***, нарушил правилата за движение по пътищата, посочени в ЗДвП, а именно: - чл. 5, ал. 1, т. 1 - „Всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди“; - чл. 5, ал. 2, т. 1 - „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства; - чл. 20, ал. 2, изр. 2 - „Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“; - чл. 116 - „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора” и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на А. М..

Предвид горното, съдът приема за безспорно установени в производството елементите от фактическия състав за пораждане на деликтната отговорност по смисъла на чл. 45 от ЗЗД на прекия причинител на вредата

Установи се и размера на претърпените имуществени вреди, които възлизат в размер на 7 980,49 лв., за които са представени разходни документи, и предписани от лекуващите лекари и същите се установява да са в причинно-следствена връзка с лечение на причинените от процесното ПТП увреждания.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране отговорността на ответното дружество: не е спорно между страните, че ЗД „***“ АД е застраховател по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ за

процесния период на водача на автомобила, с който е причинено ПТП, с оглед на което иска с правно основание чл.432 , ал.1 от КЗ е доказан по основание.

По възражението за съпричиняване по см. на чл.51, ал.2 ЗЗД.

По отношение на направеното от ответника възражение за съпричиняване, настоящият съдебен състав намира за неоснователно поради следните съображения:

В константната си практика по приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, а и в създадената по новия съдопроизводствен ред на чл. 290 ГПК практика /решение № 45 от 15.04.2009 г. по т. д. № 525/2008 г. на II т. о., решение № 159/24.11.2010 г. по т. д. № 1117/2009 г. на II т. о., решение № 206 от 12.03.2010 г. по т. д. № 35/2009 г. на II т. о., решение № 58/29.04.2011 г. по т. д. № 623/2011 г. на II т. о., решение № 59 от 10.06.2011 г. по т. д. № 286/2010 г. на I т. о., решение № 153/31.10.2011 г. по т. д. № 971/2010 г., решение № 169/28.02.2012 г. по т. д. № 762/2010 г. на II т. о. и др. /, Върховният касационен съд последователно е застъпвал становище, че намаляването на обезщетението за вреди от деликт на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно. Както е посочено в решение № 169 /28.02.2012 г. по т. д. № 762/2010 г. на ВКС, II т. о., релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало /наред с неправомерното поведение на деликвента/ до увреждането като неблагоприятен резултат. Правните последици от съпричиняването и значението му за размера на обезщетението, което увреденият има право да получи като паричен еквивалент на произлезлите от деликта вреди. Във всички случаи, съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл. 51, ал. 2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към увреденото лице. С ТР № 1/2014 г. на ОСГК на ВКС по т. д. № 1/2014 г. се прие, че "Съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД обезщетението за вреди от непозволено увреждане може да се намали, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване. Съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилia вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения-обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен

В конкретния случай, ответникът своевременно с писмения отговор е навел възражение за съпричиняване по см. на чл.51, ал.2 ЗЗД, доколкото пострадалия се движил по пътното платно, а не върху пътния банкет или

възможно най-вдясно. Не се е съобразил с посоката и скоростта на приближаващото го МПС. Не е изпълнил задълженията по чл. 113 и чл. 108 от ЗДвП, като се е поставил в превишен риск.

Установи се от приетото, неоспорено заключение на САТЕ, че пострадалият се е движил по ул. „***“ в с. И., община С. в посока от гр. С. към с. Б. проход, срещуположно на движението на л. а. „В.“. Установи се още, че в района на ПТП няма тротоар за движение на пешеходци, като ищецът се е движил плътно вдясно на платното за движение, който към момента на ПТП е бил покрит със сняг. Нещо повече, свидетелят Д. сочи в показанията си, че ищецът е бил отдясно на пътното платно – срещу него, като там липсвал банкет. Движел се до мантинелата.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира такава наведеното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца за неоснователно.

По акцесорния иск с правно основание чл. 86 от ЗЗД:

Предвид доказаността на главната претенция, основателен е акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва. Неоснователно е обаче искането за присъждане на лихва, считано от – 27.06.2019г., доколкото на тази дата е депозирано искането за присъждане на лихва за имуществени вреди, а за имуществени е депозирано на 15.04.2020г. от която дата се претендират и разходи за закупени коленки в размер на 110 лв.

Съобразно нормата на чл. 497, ал.1, т.2 от КЗ, застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3.

По аргумент от разпоредбите на чл. 429, ал. 3 от КЗ, лихвата за забава, която се покрива от застраховката "Гражданска отговорност на автомобилистите", се дължи считано от момента на уведомяването на застрахователя, за настъпването на застрахователното събитие, а не от някакъв по- ранен момент. Разпоредбата на чл. 380, ал. 1 от КЗ определя изричното задължение на претендиращия застрахователно обезщетение, да представи пред застрахователя доказателства за настъпването на застрахователно събитие по задължителната застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" както и да посочи своя банкова сметка,. На свой ред, разпоредбата на чл. 496, ал. 1 от КЗ определя краен тримесечен срок за произнасяне на застрахователя по такава претенция, който срок тече от момента на предявяването на писменото искане пред застрахователя и на номера на банковата сметка на претендиращия. Внимателният анализ и систематическото тълкуване на нормативната уредба на чл. 497, ал. 1 от КЗ мотивира извода, че считано от момента на изтичането на определения в чл. 496, ал. 1 от КЗ тримесечен срок за произнасяне - самият застраховател би

изпаднал в забава на собствено основание, ако не се произнесе по надлежно предявената пред него претенция по чл. 380, ал. 1 от КЗ. По аргумент от чл. 380, ал. 3 от КЗ последиците на забавата му обаче биха били преодоляни в хипотеза на забава на кредитора т.е. ако не е изпълнено надлежно задължението на претендиращото лице да посочи и представи всички необходими документи за установяване на фактите относно заведената щета.

В разглеждания случай, тримесечният срок е изтекъл на 15.07.2020г., поради което претенцията за мораторна лихва, включваща и претенцията за лихва за забава по отношение на закупените наколенки в размер на 100 лв., считано от 16.07.2020г. до 30.10.2022 г. е доказана и същата възлиза в размер на 1857,68 лева, като за разликата до пълно предявения размер от 2702,41 лв. (сбор претендираните лихви $2673,99 + 28,42 = 2702,41$ лв. доколкото се установява, че изискуемостта им е настъпила на една и съща дата) следва да се отхвърли като неоснователен.

По разноските

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни в процеса, ищеца съразмерно уважената част, ответникът съответно на отхвърлената. Ищецът е освободен от държавна такса, съгласно чл. 83, ал.4 ГПК.

С оглед частично уважените искове, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, на ищеца, следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на в размер на 828,83 лева, представляващи адвокатско възнаграждение и депозит за вещо лице, съобразно уважената част от иска

В полза на ответното дружество, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, следва да бъдат присъдени разноски в размер на 33,21 лева, съразмерно отхвърлената част на иска, изразяваща се в 7.91%, като общо сторените разноски са в размер на 420 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът дължи заплащане на държавна такса на СГС за уважената част от исковите в размер на 319,21 лв., представляваща държавна такса за главницата в размер на 7980.49 лв., както и 74.31 лв. представляваща държавна такса за предявените акцесорни искове за мораторна лихва, съразмерно уважената част или общо сумата от 393,51 лева.

Водим от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „***“ АД с ЕИК ***, с адрес в гр. ***, ул. „***“ № 87, да заплати на А. М. М., ЕГН *****, на основание чл. 432, ал.1 КЗ, във вр. с чл.45, ал.1 ЗЗД, сумата 7 980,49 /седем хиляди деветстотин и осемдесет лв. и четиридесет и девет ст./ лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от травматични увреди в резултат на ПТП, реализирано на 16.12.2018 г. по вина на водача на л.а. марка „В.“, с рег. № ***, чиято

гражданска отговорност е застрахована при ответника, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от **01.11.2022** г. до окончателното изплащане, както и сумата 1857,68 представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 16.07.2020г. до 30.10.2022 г. като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 86, ал.1 ЗЗД за разликата над 1857,68 лв. до пълния предявения размер, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „***“ АД с ЕИК ***, с адрес в гр. ***, ул. „***“ № 87, да **заплати** на А. М. М., ЕГН *****, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, сумата от **828,83** лв., представляваща направени разноси пред СРС.

ОСЪЖДА А. М. М., ЕГН *****, да **заплати** на ЗД „***“ АД с ЕИК ***, с адрес в гр. ***, ул. „***“ № 87, разноси пред СГС, в размер на **33,21** лв., съобразно отхвърлената част от иска, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

ОСЪЖДА ЗД „***“ АД с ЕИК ***, с адрес в гр. ***, ул. „***“ № 87, да **заплати** на Софийски районен съд, на основание, чл.78, ал.6 ГПК, държавна такса в размер на **393,51** лв.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____